

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 2019

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. θ΄ 1-8) 28 Ιουλίου 2019

Ή σημερινή εύαγγελική περικοπή μᾶς παρουσιάζει τη θαυματουργική θεραπεία του παραλυτικού τῆς Καπεριναούμ, τὸν ὥποιον κατέβασαν ἀπὸ τὴ στέγη μπροστὰ στὸν Κύριο τέσσερις ἄνθρωποι ποὺ τὸν μετέφεραν.

Εἶναι πράγματι θαυμαστὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἔνας παράλυτος σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἀρχισε νὰ βαδίζει μεταφέροντας καὶ τὸ κρεββάτι του. Ωστόσο στὸ ᾖδιο θαῦμα βλέπουμε ὅτι ὁ Κύριος γνωρίζει τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας, ποὺ εἶναι ἐπίσης θαυμαστό, γιαυτὸ καὶ ἀξίζει νὰ ὑπογραμμίσουμε αὐτὴ τὴν μεγάλη ἀλήθεια.

«Ἴδων ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν», σημειώνει ὁ ἰερὸς Εὐαγγελιστής, χωρὶς νὰ περιμένει νὰ Τὸν παρακαλέσουν, ἀπευθύνθηκε στὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ χάρισε αὐτὸ ποὺ ἤθελε καὶ πολὺ περισσότερα ἀκόμη, ἀφοῦ δὲν περιορίστηκε στὴ θεραπεία τοῦ σώματός του μόνον, ἀλλὰ καὶ στὴν ἴσορροπία τῆς ψυχῆς.

Πρῶτα τοῦ εἶπε «ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου» κι ἔπειτα «ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπαγε εἰς τὸν οἶκον σου». Ἐτσι ὁ παραλυτικὸς ἔζησε διπλὸ τὸ θαῦμα. Καὶ τὸ ἄξιζε, διότι ἀσφαλῶς οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ συνοδοί του θὰ ὑποβάλλονταν σὲ τόσο μεγάλο κόπο, ἀν δὲν εἶχαν μέσα τους ἀκλόνητη τὴν πεποίθηση, ὅτι ὁ Κύριος εἶχε τὴ δύναμη νὰ τὸν ἀποκαταστήσει. Αὕτη τὴν ἴσχυρὴ πίστη ἐπιβραβεύει ἄλλωστε ὁ Κύριος μὲ τὸ θαῦμα.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ στὴ δική μας ζωή. Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ βλέμμα Του παρακολουθεῖ τὸν καθένα ξεχωριστά. Βλέπει τὰ προβλήματα καὶ τὶς δυσκολίες μας. Γνωρίζει τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐπιθυμίες μας. Μετρᾶ κάθε βῆμα μας. Συμμετέχει στὸν ἀγώνα μας καὶ περιμένει ἐκούσια καὶ συνειδητὰ νὰ καλλιεργοῦμε τὴν πίστη, τὴν ὑπομονή, τὴν ἀγάπη καὶ κάθε ἀρετὴ μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι τίποτε δὲν πάει χαμένο.

Κι ὅταν ἀκόμη αἰσθανόμαστε τὸ δίκιο νὰ μᾶς πνίγει ἢ τὸ βάρος ἀπὸ τὴν ἀδικία νὰ μᾶς συντρίβει, ἀκόμη καὶ τότε πρέπει νὰ διατηροῦμε τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς γνωρίζει τὴν ἀλήθεια καὶ Ἐκεῖνος θὰ ἀποδώσει τελικὰ τὸ δίκαιο. Εἶναι πολύ σημαντικὸ νὰ πιστεύουμε στὴ συνεχῆ παρουσία Του καὶ νὰ Τὸν ὑπολογίζουμε ἔμπρακτα στὴ ζωή μας.

Όμως, ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα παράλληλα μὲ τὶς ἀγαθὲς ψυχὲς καὶ διαθέσεις, ὑπάρχουν καὶ μολυσμένες καρδιὲς γεμάτες φθόνο καὶ κακία.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι κάθε ἐποχῆς, ὅταν ἀκουσαν ὅτι ὁ Κύριος ἔδωσε ἄφεση ἀμαρτιῶν στὸν παραλυτικό, ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται λέγοντες «Οὗτος βλασφημεῖ». Κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ συγχωρεῖ ἀμαρτίες παρὰ μόνον ὁ Θεός, φώναζαν. «Ἴδων δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;» Ἔκτοτε τὸ ἐπαναλαμβάνει, ἐλέγχοντας ὅλους ὅσους στεκόμαστε στὴν ἐπιφάνεια καὶ στὸν τύπο, κάνοντας δεύτερες καὶ πονηρὲς σκέψεις ἔξαντλούμενοι σὲ λογικὰ καὶ ἀνούσια ἐπιχειρήματα, χάνοντας τὴν χαρὰ ποὺ παρέχει ἡ οὐσία.

Σὲ ἀντίθετη τροχιὰ ἡ ἐφευρετικότητα τῆς πίστης τῶν συνοδῶν τοῦ παραλύτου θὰ μᾶς ὑπενθυμίζει ξεκάθαρα ὅτι ἡ γνήσια καὶ πραγματική, ἡ δυνατὴ καὶ θερμὴ πίστη δὲν κάμπτεται ἀπὸ ἐμπόδια, δὲν σταματᾷ μπροστὰ σὲ δυσκολίες. Δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ ἐπινοεῖ καὶ ἐφευρίσκει, τρόπους καὶ δρόμους συμπαράστασης καὶ ἐνίσχυσης, παρηγοριᾶς καὶ ἀνακούφισης μέσα ἀπὸ ἐκδηλώσεις καὶ ἔργα ἀγάπης.

Εἶναι ἀλήθεια, δυστυχῶς, ὅτι οἱ ἀρετὲς τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς χαρᾶς μας γιὰ τὴν χαρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μας εἶναι σπάνιες στὴν Ἑκκλησία, ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ περισσεύουν.

Ἀδελφοί μου,
ἡ συνείδηση ὅτι ὁ Κύριος γνωρίζει «τὰς ἐνθυμήσεις ἡμῶν», πέραν τῶν ὅσων ἐκδηλώνουμε, θὰ γίνει μοχλὸς νὰ προσπαθοῦμε μέσα στὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦμε, μὲ τὴ στάση τῆς ζωῆς μας καὶ μὲ τὴ συμπεριφορά μας, νὰ ἐνισχύουμε τὴν πίστη τὴν δική μας καὶ τῶν ἄλλων, προκειμένου νὰ ζήσουμε τὸ θαῦμα. Άμήν.

[dkpdf-button]